

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΣΑΡΛΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

Μεγάλες προσδοκίες

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γνωριμία με τον κατάδικο

Μια και το οικογενειακό μου, το πατρικό μου όνομα ήτανε Πάιριπ και το μικρό μου Φίλιπ, τι άλλο μπορούσε τάχα να φτιάξει η μωρουδίστικη γλώσσα μου με τούτα τα δύο; Τι άλλο πιο μακρόσυρτο ή πιο ξεκάθαρο από τη λέξη Πιπ; Έτσι, λοιπόν, ονόμασα τον εαυτό μου Πιπ και στο τέλος όλοι με φωνάζανε Πιπ.

Το ξέρω καλά πως το επίθετό μου είναι Πάιριπ, από τη βεβαιότητα που μου δίνει η ταφόπετρά του. Όπως και η αδερφή μου, η κυρία Τζο Γκάρτζερι, που παντρεύτηκε το σιδερά. Ποτέ μου δε γνώρισα πατέρα και μάνα. Ούτε και είδα ποτέ μου καμιά εικόνα τους. Γιατί εκείνοι ζήσανε πολύ πριν από τον καιρό που βγήκαν οι φωτογραφίες. Έτσι, οι πρώτες ονειροφαντασίες μου για το πώς θα ήτανε, για το πώς θα μοιάζανε, βγαίνουν από τις ταφόπετρές τους. Εσάς σας φαίνεται παράλογο, έτσι δεν είναι;

Κι όμως, το σχήμα που είχανε τα γράμματα στου πα-

τέρα μου το όνομα μου έδωσε την παράξενη ιδέα πως ήταν τετράγωνος, γεροδεμένος, μελαχρινός, με μαύρα κατσαρά μαλλιά. Από τους χαρακτήρες και το ξεθώριασμα της επιγραφής «Και η Τζορτζιάνα, σύζυγος του παραπάνω», έβγαλα το άλλο παιδιάστικο συμπέρασμά μου: πως η μάνα μου είχε φακίδες και ήταν αρρωστιάρα.

Πλάι στο μνήμα των γονιών μου ήτανε αραδιασμένοι στη σειρά πέντε μικροί πέτρινοι ρόμβοι. Καθένας τους είχε κάπου σαράντα πέντε πόντους μάκρος. Ήταν αφιερωμένοι στη μνήμη των πέντε μικρών μου αδερφών. Και τα πέντε παράτησαν υπερβολικά νωρίς την προσπάθεια να κρατηθούνε στη ζωή. Χάρη σ' αυτούς τους πέντε ρόμβους πίστευα πως και τα πέντε αδέρφια μου είχανε γεννηθεί ανάσκελα, με τα χέρια στις πανταλονότσεπες, δίχως να τα βγάλουνε ποτέ τους από εκεί μέσα όσο ζούσανε.

Ο τόπος μας είναι γεμάτος βάλτους, ίσαμε κει που το ποτάμι στρίβει, σε είκοσι μίλια απόσταση από τη θάλασσα. Την πρώτη μου και πιο βαθιά εντύπωση για το πώς ήτανε και τι λογής έμοιαζε όλος εκείνος ο τόπος τη σχημάτισα ένα αξέχαστο, παγερό δειλινό.

Μια τέτοια ώρα βεβαιώθηκα πως εκείνο το έρημο, το ανεμόδαρτο μέρος ήταν ο αυλόγυρος της εκκλησίας, με το νεκροταφείο. Πως εκεί ήτανε θαμμένος ο πατέρας μου ο Φίλιππος Πάιριπ, και η γυναίκα του η Τζορτζιάνα, η μάνα μου, και τα πέντε αδέρφια.

Εκείνο το σούρουπο, λοιπόν, βεβαιώθηκα για πολλά: τι ήτανε εκείνη η σκοτεινή πλατιά ερημιά πέρα από τον

αυλόγυρο με το νεκροταφείο. Μια απλωσιά γεμάτη χα-
ντάκια, ψηλώματα και περάσματα, όπου βόσκανε σκόρ-
πια κοπάδια. Αυτός ήταν ο βάλτος. Και η μολυβένια εκεί-
νη γραμμή, πέρα στον ορίζοντα, ήταν η θάλασσα. Από
εκεί πέρα ερχότανε φυσομανώντας ο αγέρας. Κι εκείνο
το μικρό πλάσμα, που το διαπερνούσανε οι ανατριχίλες
από το φόβο που ένιωθε κι έκλαιγε, δεν ήταν άλλος από
μένα τον ίδιο, τον Πιπ...

— Παράτα τις κλάψεις! έκραξε μια τρομερή φωνή.

Ένας άντρας πετάχτηκε ανάμεσα από τα μνήματα,
πλάι από το νάρθηκα της εκκλησίας.

— Μη σαλέψεις, διασολάκι, γιατί αλλιώς σου στρίβω το
λαρύγγι!

Τι φοβερός άνθρωπος! Φόραγε χοντρά γκριζα ρού-
χα και είχε μια μεγάλη αλυσίδα περασμένη με σιδερένιο
κρίκο στο πόδι του. Καπέλο δε φόραγε, μόνο είχε δεμένο
γύρω στο κεφάλι του ένα παλιό κουρέλι, και τα παπού-
τσια του ήτανε σκισμένα.

Ήτανε μούσκεμα στο νερό, πασαλειμμένος λάσπη.
Κουτσός από τις κοφτερές πέτρες όπου σκόνταφτε,
κατατσιμπημένος από τις τσουκνίδες, γδαρμένος από
τα αγκάθια. Κούτσαινε κι έτρεμε από το κρύο. Έριχνε
άγριες ματιές και μούγκριζε. Τα δόντια του χτυπάγανε
δυνατά την ώρα που με άρπαξε από το σαγόνι.

— Αχ! Μη με σκοτώσεις, κύριε! ικέτευσα με ανείπωτη
τρομάρα. Σε παρακαλώ... Μην το κάνεις αυτό, κύριε!

— Πώς σε λένε; είπε ο αγριάνθρωπος. Μίλα γρήγορα!

— Πιπ, κύριε.

— Άλλη μια φορά, είπε με τη ματιά καρφωμένη πάνω μου. Πες το δυνατό!

— Πιπ!... Πιπ, κύριε.

— Δείξε μου πού είναι το σπίτι σου! είπε. Δείξε μου με το δάχτυλο το μέρος!

Του έδειξα προς τα πού βρισκότανε το χωριό μας: στο ίσιωμα, πριν από την ακρογιαλιά, ανάμεσα στις λεύκες και στα κλαδεμένα δέντρα, κάπου ένα χιλιόμετρο και πάνω πέρα από την εκκλησία.

Ο άνθρωπος με κοίταξε για μια στιγμή, με έπιασε από τα πόδια, με γύρισε ανάποδα και μου άδειασε τις τσέπες. Δεν είχανε τίποτα μέσα, πέρα από ένα ξεροκόμματο ψωμί.

Όταν η εκκλησία ξαναγύρισε στη βάση της –γιατί ο άνθρωπος με άδραξε τόσο απότομα και δυνατά, που είδα το καμπαναριό στα πόδια μου– βρέθηκα να κάθομαι σε μια ψηλή ταφόπετρα και να τρέμω. Εκείνος έτρωγε λαίμαργα το ψωμί.

— Παλιόπαιδο! είπε γλείφοντας τα χείλη του. Τι παχουλά μάγουλα που έχεις! Ο διάολος να με πάρει, έτσι μου 'ρχεται να τα φάω!

Αρπάχτηκα από την ταφόπετρα όπου με κάθισε, για να μην πέσω και ξεσπάσω σε αναφιλητά.

— Για πες μου, πού είναι η μάνα σου;

— Εκεί πέρα, κύριε!

Τινάχτηκε, το 'βαλε για λίγο στην τρεχάλα, σταμάτησε και γύρισε να κοιτάξει πίσω από τον ώμο του.

— Εκεί πέρα, κύριε, του εξήγησα. Το γράφει: «Και η Τζορτζιάνα». Αυτή είναι η μάνα μου.

— Ω! έκανε γυρίζοντας πίσω. Κι αυτός που γράφει παραπάνω είναι ο πατέρας σου;

— Ναι, κύριε, είπα. Κι αυτός είναι εκεί.

— Χα! έκανε στοχαστικά. Και με ποιον μένεις τώρα;

— Με την αδερφή μου, κύριε, την κυρία Τζο Γκάρτζερι. Είναι γυναίκα του Τζο Γκάρτζερι, του σιδερά.

— Του σιδερά, ε; είπε κοιτάζοντας την αλυσίδα στο πόδι του.

Έριξε απανωτές ματιές, μια σ' εμένα, μια στο πόδι του. Με σήκωσε όσο πιο ψηλά μπορούσε με τα δυο του χέρια, κάρφωσε δυνατά τα μάτια του στα δικά μου κι εγώ τον κοίταγα απελπισμένος.

— Άκου, λοιπόν, γιατί από τούτο κρίνεται αν θα μείνεις ζωντανός ή αν θα πεθάνεις. Ξέρεις τι θα πει λίμα;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ξέρεις και τι θα πει προσφάι;

— Μάλιστα, κύριε.

Κάθε φορά που με ρώταγε με τράνταζε, για να με απελπίσει ακόμα πιο πολύ και να με κάνει να νιώσω πως κινδύνευα. Φοβήθηκα και ζαλίστηκα τόσο, που γαντζώθηκα πάνω του με τα δυο μου χέρια και είπα:

— Αν έχεις την καλοσύνη, κύριε, να μ' αφήσεις να σταθώ στα πόδια μου, τότε θα μπορέσω να μη λιγοθυμήσω και να καταλάβω καλύτερα.

Αυτός όμως με τράνταξε πάλι τόσο δυνατά, που η εκκλησία πήδησε πάνω από τον ανεμοδείκτη της. Ύστερα με κράτησε όρθιο πάνω στην ίδια πέτρα και μου είπε:

— Θα μου φέρεις αύριο το πρωί, νωρίς νωρίς, μια λίμα

και φαί. Θα μου τα φέρεις εκεί πέρα, στο παλιό πυροβολείο. Το νου σου, όμως. Έτσι και τολμήσεις και βγάλεις τσιμουδιά και πεις σε κανένα πως με είδες, θα σε κάνουν κομματάκια. Γιατί δεν είμαι μονάχος μου, όπως νομίζεις. Είναι κι άλλος ένας κρυμμένος μαζί μου, και μπροστά σ' αυτόν εγώ είμαι άγγελος. Είναι ένα παλικάρι που ακούει τούτα που σου λέω. Ό,τι και να κάνει ένα μικρό παιδί, είναι αδύνατο να του κρυφτεί, όσο και να κουκουλωθεί με τα σκεπάσματα στο ζεστό του κρεβάτι, μα εγώ δεν τον αφήνω για την ώρα να σε πειράξει. Λοιπόν, τι λες;

Είπα πως θα του πήγαινα στο παλιό πυροβολείο μια λίμα κι ό,τι φαγώσιμο μπορούσα να του εξοικονομήσω.

Με έβαλε να ορκιστώ στη ζωή μου και με κατέβασε.

— Άιντε. Και μην ξεχνάς τον όρκο σου. Ούτε και το παλικάρι. Τράβα τώρα για το σπίτι σου!

— Κα... καλη... νύχτα, κύριε, τραύλισα.

Εκείνος έκρυψε το κεφάλι του στους ώμους, σφίγγοντας με τα δυο χέρια στο στήθος το κορμί του, που έτρεμε από την παγωνιά. Τράβηξε κουτσαίνοντας στη χαμηλή μάντρα της εκκλησίας. Τον είδα να φεύγει ανάμεσα στις τσουκνίδες και στα βάτα, τριγύρω στα πράσινα αναχώματα... Φτάνοντας στη χαμηλή μάντρα της εκκλησίας, τη δρασκέλισε μ' ένα πήδημα, σαν να είχε πόδια μουδιασμένα και ξερά. Σταμάτησε για μια στιγμή και γύρισε κατά τη μεριά μου να κοιτάξει.

Βλέποντάς τον να με ψάχνει με τα μάτια, γύρισα προς το σπίτι μου και το 'βαλα στα πόδια. Στρέφοντας όμως πίσω το κεφάλι, τον ξαναείδα να τραβά προς το ποτάμι.

Είχε πάντα τα χέρια του σφιχτά πάνω στο σώμα κι έψαχνε να βρει δρόμο πατώντας με τα πονεμένα πόδια του στις σκόρπιες, αραδιασμένες μέσα στο βάλτο πέτρες, που χρησιμεύανε για περάσματα στις βροχές και στις πλημμύρες.

Την ώρα που τον είδα έτσι, ο βάλτος σχημάτιζε μια μαύρη οριζόντια γραμμή. Και το ποτάμι άλλη μία, όχι τόσο πλατιά ούτε τόσο μαύρη. Κι από πάνω ο ουρανός, μια σειρά κόκκινες θυμωμένες άγριες σειρές μπερδεμένες με άλλες πυκνές και μαύρες...

Ο Τζο και η κυρά του

Η κυρά Τζο, η αδερφή μου, ήταν είκοσι χρόνια και πάνω μεγαλύτερή μου. Οι γείτονες την είχανε σε μεγάλη υπόληψη, γιατί με είχε μεγαλώσει «στα χέρια της». Εγώ όμως είχα άλλη γνώμη, γιατί έβρισκα πως είχε βαρύ και σκληρό χέρι. Μου φερόταν άσχημα, όπως και στον άντρα της, τον Τζο. Στοχαζόμουνα, λοιπόν, πως και ο Τζο και εγώ είχαμε μεγαλώσει στα χέρια της.

Δεν ήταν όμορφη γυναίκα η αδερφή μου. Ο Τζο όμως ήταν όμορφος, με κατσαρά, πολύ ξανθά μαλλιά και ανοιχτά γαλανά μάτια. Ήταν ήσυχος, καλόκαρδος, γλυκομίλητος, βολικός, χωρατατζής, αγαπημένος άνθρωπος.

Η αδερφή μου είχε μαύρα μάτια και μαλλιά, και τόσο κόκκινο δέρμα, που απορούσα και στοχαζόμουνα μπας και πλενότανε με τον τρίφτη του μοσχοκάρυδου κι όχι με σαπούνι. Ήτανε ψηλή, κοκαλιάρικη και φόραγε πάντα υφαντή χοντρή ποδιά, δεμένη πίσω με δυο θηλιές και μ'

ένα τετράγωνο μπροστάρι πάνω από τη μέση, πάντα γεμάτο καρφίτσωμένες βελόνες και καρφίτσες.

Το σιδεράδικο του Τζο επικοινωνούσε με το σπίτι μας, που ήταν –όπως τα πιο πολλά στο χωριό μας– ξύλινο. Φτάνοντας τρεχάλα από το νεκροταφείο, βρήκα το σιδεράδικο κλειστό και τον Τζο στην κουζίνα, κοντά στο τζάκι, στη γωνιά. Μόλις άνοιξα το μάνταλο να μπω μέσα, μου είπε:

– Η κυρά Τζο βγήκε έξω καμιά δωδεκαριά φορές και σε γύρευε, Πιπ. Και, το χειρότερο, την είδα να βαστάει και τη βέργα.

– Αλήθεια, Τζο;... Και λείπει πολλή ώρα;

Του Τζο τουμίλαγα πάντα σαν να ήτανε πιο μεγάλο παιδί από μένα στο μπόι μόνο, μα όχι και στα χρόνια. Κοίταξε το ολλανδέζικο κρεμαστό ρολόι και είπε:

– Κοντά πέντε λεπτά, Πιπ. Να την, έρχεται! Κρύψου πίσω απ' την πόρτα, φίλε, και τυλίξου με το μπουρνούζι.

Ακολούθησα τη συμβουλή του. Η κυρά Τζο, η αδερφή μου, άνοιξε μπαίνοντας διάπλατα την πόρτα. Βρίσκοντας εμπόδιο, κατάλαβε αμέσως την αιτία κι άπλωσε τη βέργα κάπως καλύτερα. Το αποτέλεσμα ήτανε να με αρπάξει και να με πετάξει καταπάνω στον Τζο. Αυτός, ευχαριστημένος, με έβαλε γωνιά γωνιά πλάι στο τζάκι κι άπλωσε την ποδάρα του μπροστά μου, σαν προστατευτικό φράχτη.

– Πού βρισκόσουν, μαϊμού; είπε η κυρά Τζο, χτυπώντας το πόδι καταγής. Λέγε μου γρήγορα τι έκανες κι εγώ έτρεχα να σε γυρεύω, με φόβο και τρομάρα. Λέγε, γιατί θα σε ξετρυπώσω απ' τη γωνιά που κρύβεσαι, κι αν

ήσουν ακόμα και πενήντα Πιπ και τούτος εδώ πεντακόσιοι Γκάρτζερι.

— Ήμουν στο νεκροταφείο... είπα κλαίγοντας και τρίβοντας τα μάτια.

— Στο νεκροταφείο! επανέλαβε η αδερφή μου. Αν δεν ήμουν εγώ, θα βρισκόσουν στο νεκροταφείο από καιρό και δε θα το κουνούσες από εκεί πέρα. Σε ποιανού χέρια μεγάλωσες;

— Στα δικά σου, αποκρίθηκα.

Η κυρά Τζο παράτησε τη βέργα στην άκρη.

— Για φαντάσου! Στο νεκροταφείο! Εκεί θα με καταντήσετε εσείς οι δυο! Και σαν θα με θάψετε εκεί πέρα καμιά μέρα, θα 'θελα να 'ξερα τι θα κάνετε δίχως εμένα οι δυο σας!...

Βάλθηκε να στρώνει το τραπέζι για το τσάι. Ο Τζο μου έριξε μια ματιά, πάνω από το τεντωμένο του ποδάρι, σαν να λογάριαζε με το νου του τι θ' απογινόμασταν οι δυο μας έτσι και βγαίνουν αληθινά τα θλιβερά της μαντέματα. Ύστερα άρχισε να πασπατεύει δεξιά τα ξανθά σαν το λινάρι κατσαρά μαλλιά και τα γένια του και να παρακολουθεί με τα γαλανά του μάτια την κυρά Τζο, όπως έκανε πάντα κάτι τέτοιες ώρες.

Η αδερφή μου έκοβε πάντα το ψωμί μας και το άλειφε με βούτυρο, με πολύ απότομο τρόπο, μ' έναν τρόπο ίδιο πάντα κι απaráλλαχτο. Άρπαζε τη φραντζόλα με το αριστερό χέρι και τη ζούλαγε με δύναμη πάνω στην ποδιά της και πότε πότε, μ' εκείνο το ζούληγμα, έμπαινε μέσα στο ψωμί μια καρφίτσα ή βελόνα, που τη βρίσκαμε τρώ-

γοντας μέσα στο στόμα μας. Ύστερα έπαιρνε λιγοστό βούτυρο μ' ένα μαχαίρι κι άλειφε τη φραντζόλα απέξω με τέχνη, έτσι που ν' απλωθεί το βούτυρο πάνω σε όλη την κόρα, σαν να ήτανε μπακάλης. Μετά έκοβε τη φραντζόλα στα δύο, με πολύ μεγάλη αξιοσύνη και ακρίβεια. Σκούπιζε τις άκρες του μαχαιριού στο ψωμί για να φύγει το βούτυρο κι έδινε το ένα κομμάτι της φραντζόλας στον Τζο και το άλλο σ' εμένα.

Τούτη τη φορά ήμουνα βέβαια πολύ πεινασμένος, αλλά δεν τολμούσα να φάω το ψωμί μου. Λογάριαζα να το φυλάξω για τον φοβερό μου γνώριμο και για το ακόμα πιο φοβερό παλικάρι που μου είπε. Ήξερα πως το νοικοκυριό της κυράς Τζο ήτανε πολύ πολύ μετρημένο, περιορισμένο. Πως όσο κι αν έψαχνα στα κρυφά, τίποτα στα σίγουρα δεν μπορούσα να βρω. Γι' αυτό, πήρα την απόφαση να φυλάξω το βουτυρωμένο μου ψωμί στο μπατζάκι του βρακιού μου.

Ήτανε παραμονή Χριστουγέννων και ήμουν υποχρεωμένος να ανακατεύω την πουτίγκα για την αυριανή μέρα. Την ανακάτευα, λοιπόν, με μια χαλκωματένια βέργα, από τις εφτά ίσαμε τις οχτώ παρακολουθώντας το ολλανδέζικο ρολόι. Έκανα όλο εκείνο το ανακάτεμα με το βάρος πάνω στο πόδι μου. Και τούτο μ' έκανε να θυμάμαι το βάρος που είχε εκείνος ο άνθρωπος πάνω στο δικό του πόδι. Βρήκα τον τρόπο να ξεγλιστρήσω κι έκρυσα εκείνο το κομμάτι ψωμί πολύ ευσυνείδητα στην καμαρίτσα μου, στη σοφίτα.

Είχα πάψει πια να ανακατεύω την πουτίγκα κι έπαιρνα

την τελευταία βραδινή ζεστασιά στην κόχη του τζακιού, προτού με στείλουνε στο κρεβάτι μου.

— Ακούσατε; ρώτησα ξαφνικά. Τι κανονιές ήτανε τούτες, Τζο;

— Α! έκανε αυτός. Θα το 'σκάσε κι άλλος κατάδικος.

— Τι πάει να πει αυτό, Τζο; ρώτησα.

Η κυρά Τζο, που έπαιρνε πάντα πάνω της το χρέος να δίνει εξηγήσεις, είπε ξερά:

— Δραπέτης. Δραπέτης.

— Κυρά Τζο, είπα εγώ, θα 'θελα να μάθω, αν αυτό δε σε πειράζει, από πού βγαίνουν οι κανονιές;

— Μπα! Ο Θεός να το φωτίσει αυτό το παιδί! Ξεφώνισε η αδερφή μου, σαν να μην ήθελε να πει αυτό, μα το αντίθετο. Από τις πλωτές φυλακές!

— Οχ! έκανα κοιτάζοντας τον Τζο. Από τις πλωτές φυλακές;

Ο Τζο ξερόβηξε, σαν να με μάλωνε που ρωτούσα.

— Ε, ναι. Σου το είπαμε!

— Και τι είναι αυτές οι πλωτές φυλακές;

— Πού να βρεις άκρη μ' αυτό το παιδί! φώναξε η αδερφή μου, γυρίζοντας προς το μέρος μου τη βελόνα της με την κλωστή και κουνώντας το κεφάλι με φοβέρα. Δώσ' του μια απόκριση και θα σου κάνει μια ντουζίνα ερωτήσεις στη σειρά. Οι πλωτές φυλακές είναι φυλακές σε καράβια, ίσα πέρα απ' τους βάλτους.

Ποτέ δε μου δίνανε κερύ να φέξω για να πάω να πλαγιάσω στο κρεβάτι μου. Έτσι, ανεβαίνοντας στο σκοτάδι τη σκάλα, με έπιασε ο φόβος μήπως με βγάλει εκεί πέρα

ο δρόμος μου. Στο λαγοκοίμισμά μου ονειρευόμουν πως είχα πέσει στο ποτάμι και το ρέμα με έσπρωχνε δυνατά προς τις πλωτές φυλακές. Ένας κουρσάρος, ίδιος φάντασμα, με φώναξε με μια σάλπιγγα. Φοβόμουν πολύ να κοιμηθώ, γιατί ήξερα πως έπρεπε να σηκωθώ χαράματα, να πάρω κρυφά κάτι φαγώσιμο από το ντουλάπι. Κι αυτό ήταν αδύνατο να γίνει στο βαθύ σκοτάδι.

Όταν το μεγάλο μαύρο βελούδινο πέπλο έξω από το παράθυρό μου έγινε γκρίζο, σηκώθηκα να πάω κάτω. Κάθε σκαλοπάτι, κάθε τρίζιμο σε κάθε σκαλί, θαρρούσα πως φώναζε ξοπίσω μου: «Πιάστε τον κλέφτη!» «Ξύπνα, κυρά Τζο!».

Βρήκα το κελάρι με μπόλικά πράγματα, γιατί ήτανε γιορτές. Τρόμαξα πολύ βλέποντας ένα λαγό κρεμασμένο από τα πόδια. Μου φάνηκε, κάποια στιγμή, πως μου έκλεινε το μάτι. Μα δεν είχα τον καιρό να σιγουρευτώ, ούτε να διαλέξω τι να πάρω, ούτε για τίποτα. Έπρεπε να βιαστώ. Πήρα λίγο ψωμί, λίγο κεφαλοτύρι, κοντά μισό βάζο καβουρδισμένο κιμά. Έδεσα τον κιμά μέσα στο μαντίλι μου, μαζί με το βουτυρωμένο μου ψωμί. Έβαλα κονιάκ από μια νταμιτζάνα σ' ένα μπουκάλι που το είχα κρύψει στην κάμαρά μου κι απογέμισα την νταμιτζάνα με νερό. Πήρα κι ένα κόκαλο με λίγο κρέας επάνω του κι ένα ωραίο στρογγυλό κομμάτι πίτα. Είδα ακόμα και κάτι άλλο στη γωνιά του ραφιού: μια σκεπασμένη πήλινη σκουτέλα. Ήτανε η χριστουγεννιάτικη πίτα. Την πήρα, λοιπόν, και τούτη, με την ελπίδα πως θα του φτάναν όλα αυτά του πεινασμένου για κάμποσο καιρό, για να μη μου γυρέψει κι άλλα.

Στην κουζίνα υπήρχε μια πόρτα που έβγαζε στο σιδεράδικο. Την ξεκλείδωσα και σήκωσα την αμπάρα. Μπήκα μέσα και πήρα μια λίμα από τα εργαλεία του Τζο. Έκλεισα πάλι την πόρτα, όπως την είχα βρει, κι άνοιξα την άλλη πόρτα, από εκεί που μπήκα μέσα την περασμένη βραδιά. Την έκλεισα βγαίνοντας κι έφυγα τρέχοντας για το βάλτο.

Μεγάλες προσδοκίες

Ορφανός Πιπ είναι ονειροπόλος και ευαίσθητος. Ζει μια δυστυχισμένη ζωή με τη δύστροπη, αυταρχική αδελφή του και τον καλόψυχο σιδερά σύζυγό της. Η απρόσμενη συνάντηση με έναν δραπέτη κατάδικο του αλλάζει τη ζωή...

Στις επισκέψεις του στο παλιό αρχοντικό του χωριού έρχεται σε επαφή με την εκκεντρική ηλικιωμένη μισ Χάβισαμ, αλλά και με την υιοθετημένη κόρη της. Η γνωριμία με την όμορφη και μυστηριώδη Εστέλλα τον σημαδεύει, ενώ το μεγάλο χρηματικό ποσό που κληρονομεί αναπάντεχα από κάποιον άγνωστο ευεργέτη τού δίνει την ευκαιρία να σπουδάσει και να ξεφύγει από την ταπεινή του καταγωγή. Ποιος, όμως, κρύβεται πίσω από αυτή την κληρονομιά και γιατί η μισ Χάβισαμ θέλει να πληγώσει τον νεαρό Πιπ;

Οι *Μεγάλες προσδοκίες*, ένα από τα καλύτερα μυθιστορήματα του Ντίκενς και κορυφαίο έργο της παγκόσμιας λογοτεχνίας, εξακολουθούν, μέσα από τη μυστηριώδη πλοκή, τις αναπάντεχες ανατροπές και τους αξεπέραστους χαρακτήρες, να συγκινούν και να ενθουσιάζουν τους νεαρούς αναγνώστες.

www.minoas.gr

9 786180 205381
ISBN 978-618-02-0538-1

ΚΩΔ. 16635